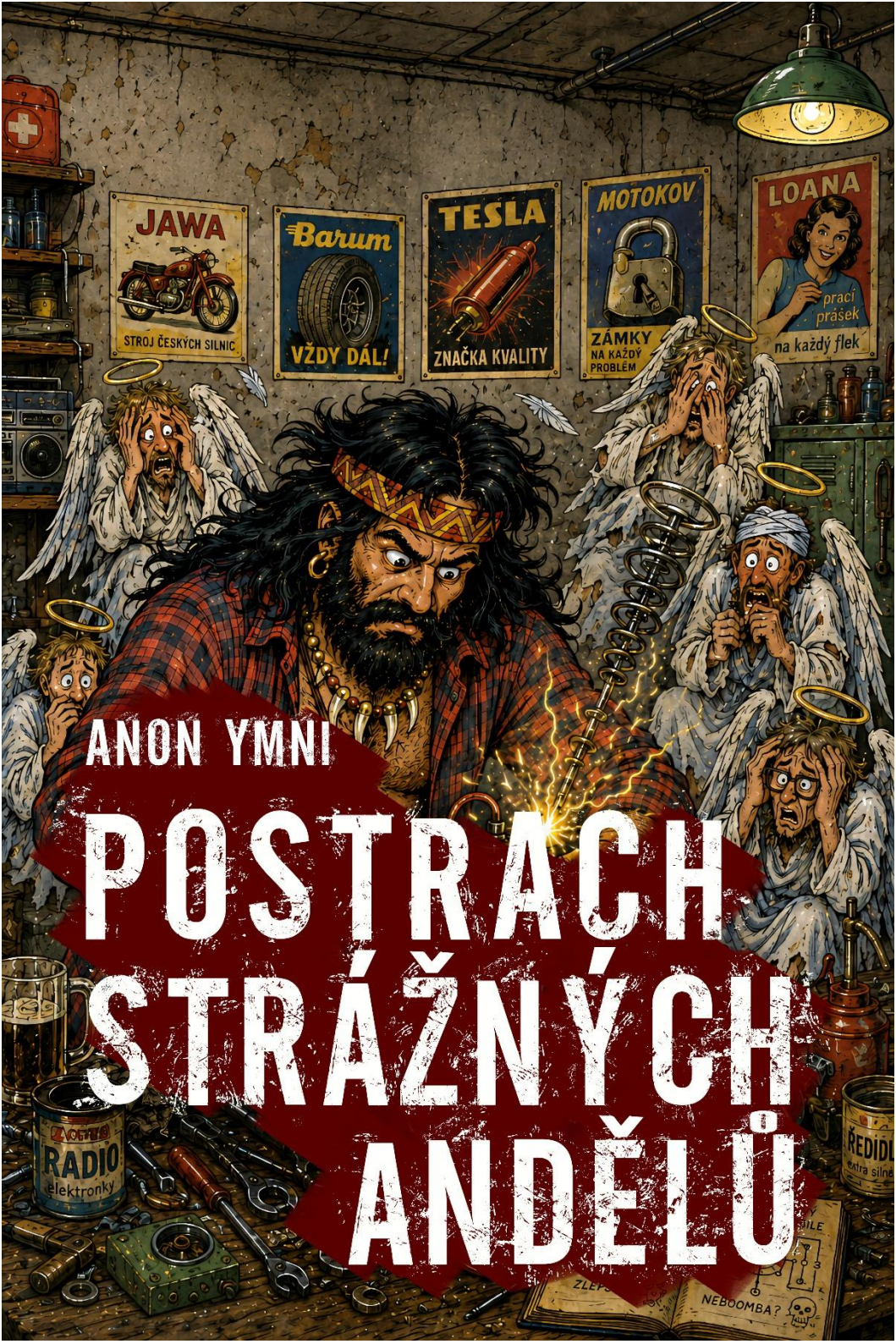

JAWA
STROJ ČESKÝCH SILNIC

Barum
VŽDY DÁL!

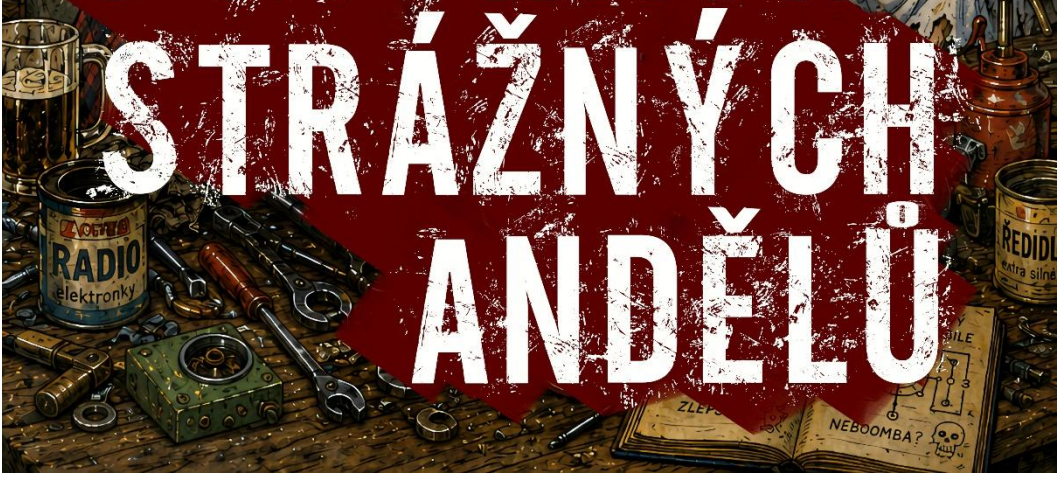
TESLA
ZNAČKA KVALITY

MOTOKOV
ZÁMKY
NA KAŽDÝ
PROBLÉM

LOANA
práci
prásek
na každý flek

ANON YMNI

POSTRACH STRÁŽNÝCH ANDĚLŮ

POSTRACH
STRÁŽNÝCH
ANDĚLŮ

Anon Ymni

Vážený čtenáři,

povídková kniha, kterou se chystáš otevřít, je inspirována reálnými příběhy mého otce a nás všech, kteří jsme jim byli nablízku.

Otec nikdy nic neplánoval. Do všeho se vrhal zbrkle, zběsile a doslova bezhlavě, čímž si život poměrně dost komplikoval. Kromě toho, že svým počínáním pravidelně ohrožoval zdraví a někdy i životy celého okolí, byl téměř vždy v největším nebezpečí on sám. Protože si to ale vůbec neuvědomoval, každému průšvihů se nakonec jen zasmál a dál pokračoval svým chaotickým způsobem. A právě díky tomu se odehrálo tolik neuvěřitelných situací, ze kterých se s odstupem času staly rodinné legendy.

Těmito historkami bavím své přátele už mnoho let. Napadlo mě, že by mohly pobavit i ostatní, a proto jsem se rozhodl je sepsat.

Po přečtení sám zjistíš, že pokud opravdu existují strážní andělé, u mého otce musela držet nepřetržitou pohotovost celá letka. Jinak si totiž nedokážu představit, jak mohl všechny ty katastrofy přežít a dožít se tak vysokého věku. Doufám, že se budeš bavit. A budiž ti tato kniha jasným návodem, jak věci v životě rozhodně nedělat – ne každý z nás by měl totiž takové štěstí jako on.

Přeji příjemné počtení a hodně zábavy.

Anon Ymni

KOMINÍK

Jednoho podzimního večera, byl to tuším čtvrtek, se otec rozhodl, že pojede na naši chalupu, aby tam vše zkontroloval. Nikomu neřekl ani slovo, což nebylo nic divného, a vydal se autem z Prahy směr letiště.

Za nějakých sedmdesát minut již parkoval před starou chalupou, kterou si rodiče kdysi koupili jako ruinu určenou ke zbourání a postupně si zde vše dávali dohromady svépomocí. Díky tomu, v jakém stavu chalupu pořídili a jaké možnosti měli, nebylo a není zde vše, jak má, a spousta věcí je udělaná „jen dočasně“. Specialitou mého otce je například „provázkování“. To je metoda, kdy se všechno, co někde nedrží, přiváže provázkem. „Provázkování“ je posedlost a tuto posedlost táta mnohokrát vyčítal svým starým rodičům, ale postupem let jí podlehl také. Zajímavé na tom je, že si nikdy nekoupil žádný provázek nebo provaz a všechny ty kusy, které za ta léta spotřeboval, někde nasbíral a všelijak nastavil.

Každý, kdo na naší chalupě někdy strávil alespoň půlden, ví, že musí mít oči na stopkách, hlídat, na co sahá a kam šlape, a pokud je nablízku táta a zrovna něco „kutí“, musí se mít na pozoru především před ním. Ano, to jsem vám ještě neřekl! Můj táta je obrovský kutil a do všeho se vrhá po hlavě. Osvojl si mnoho řemesel, ale jak praví staré přísloví „Devatero řemesel, desátá bída“. Bohužel při své práci potřebuje otec bezpočet

asistentů, kteří samozřejmě nedělají, co mají, a jejich vinou se pak dílo nepodaří. Když se to však povede, je to jen a jen jeho zásluha, protože je šikovný a vše si nejprve dobře promyslel.

Jako pravý kutil má otec k dispozici kromě provázeků mnoho dalšího nářadí a pomůcek kutila. Mezi jeho nejoblíbenější patří lopata bez násady, kladivo se zlomenou násadou, tupé šroubováky, tupé vrtáky, hrnec s rezavými hřebíky, takzvanými „laťáky“, a kovadlina na narovnávání a mnoho dalšího, ale k tomu se dostaneme později...

Toho odpoledne, kdy otec přijel na chalupu, bylo už hodně chladno, a tak si chtěl samozřejmě zatopit. Vytáhl odněkud staré noviny, nasekal dřevo, jak jinak než tupou sekýrou, a vše to nacpal do kamen zvaných „Petry“. Tato kamna jsou známá jako kvalitní, ale ta naše samozřejmě nemají ani stopy po šamotové vnitřní vrstvě, kouřové klapky v komínových vývodech buď chybí, nebo jsou nehybné od rzi, a tak není nic divného na tom, že po zatopení je nutno celou chalupu vyvětrat, aby tam člověk mohl dýchat. Ale co, jsme na vesnici a tohle nikomu nevadí. Jasně, že ta kamna táta někde dostal, protože je právě z těchto důvodů nechtěli, ale přece hoří a topí a tak je škoda je vyhodit.

Zatopil tedy v kamnech, vyvětral a šel si připravit další dřevo a uhlí na večer. Chystal se totiž do místní restaurace, překvapit kamarády svou nečekanou přítomností. Když se asi po půl hodině vrátil a otevřel dveře do kuchyně, vyvalilo se na něho mračno dýmu a jemu došlo, že na té chalupě nebude všechno tak v pořádku, jak se původně zdálo. Protože byla zima a již se

smrákalo, rozhodl se konat. Vybral zbytky hořícího dřeva, vyčistil kamna, vyndal roury vedoucí do komína, odsunul kamna od zdi, hbitým pohybem hodným odborníka otevřel komínová dvířka a do připraveného kýble od malbytu (socialistická barva na stěny) začal vysypávat saze, jichž byl komín plný.

Když vynesl asi desátý kýbl sazí, rozhodl se, že to je dostatečné. Pro jistotu ještě zašťoural lopatkou v komíně směrem nahoru, až kam mu ruka stačila a zavřel komín. Nainstaloval kamna zpět, naplnil je novinami a dřevěnými třískami a znovu zapálil oheň. Opět se vydal na již potemnělý dvůr a dokončil přípravu dalšího otopu. Cestou si všiml, že se při čištění komína hrozně ušpinil, a tak si zašel do koupelny pro „chalupářské“ montérky a sundal ze sebe to odporně špinavé městské oblečení. Převlečen do čistého, odebral se otec s kýblem uhlí v ruce zpět do chalupy a už se těšil, jak se u rozehřátých kamen ohřeje. Otevřel dveře do kuchyně a... situace se opakovala. Vyvalilo se další mračno dýmu. Ukázalo se, že je vážně zle, a tak se otec rozhodl vyčistit celý komín. Znovu tedy vybral popel z kamen, znovu sundal roury z komína a znovu kamna odsunul a otevřel si komínová dvířka. Pak šel do dílny dozadu na dvůr a začal hledat nářadí, které by se alespoň vzdáleně podobalo kominické štětce a kouli.

Našel tam staré autolano, malou kovadlinu, chlupatou předložku do koupelny a jeho oblíbený provázek. To mu stačilo, a tak obalil koupelnovou předložku kolem kovadliny, vše upevnil provázkem a tuto kominickou štětko-kouli připevnil za provázek

ke kovové karabině autolana. Teď už chyběl jen žebřík, aby se dostal na střechu. Žebřík si otec vždy půjčoval od strýce, který má chalupu hned vedle, protože náš žebřík byl sice krásný, kovový a s háky, ale byl dost krátký a na střechu prostě nedosáhl. Strýc tu však nebyl, a tak si musel poradit. Náhle mu padl zrak na cihly naskládané podél plotu. Vzal je a přeskládal do pyramidy hned pod místem na střeše, kam potřeboval postavit žebřík. Podařilo se a žebřík už nebyl krátký.

Teď si otec uvědomil, že lezení po střeše by mohlo být poněkud nebezpečné bez jištění, a když mu všichni říkají, jak lehkovážné dělá činy, polepší se a něco s tím udělá. Kolem těla si tedy upnul pokrývačský pás s kusem lana a karabinou, který jsem měl, když jsem si hrál na horolezce u staré bezinky.

Se záchranným pásem, od kterého se volně pohupoval volný konec jisticího lana kolem pasu, kovadlinou na laně kolem krku a baterkou v zubech se začal otec drápat na střechu po žebříku nastaveném pyramidou cihel s pocitem, jak udělal vše pro svou bezpečnost. Při lezení mu nebylo do zpěvu, obzvláště když se konec záchranného lana několikrát zachytl za háky kovového žebříku a stáhl ho zpět na zem, ale nakonec se ocitl u cíle. Stál na střeše a chystal se učinit sazim přítrž!

Zachytl karabinu záchranného lana za stříšku komína a vhodil svou kominickou štětko-kouli dovnitř. Najednou mu došlo, že komín s rozměry 50 x 50 cm jen těžko kovadlinka vyčistí pouhým spouštěním a vytahováním, a tak s ní začal jezdit po stěnách komína. Provázek, jímž byla koupelnová předložka

přivázána ke kovadlině, se prošoupal, kovadlina se utrhl z autolana, spadla do komína a cestou s sebou vzala i několik cihel, jež zacpaly komín ještě více než saze. Otec v tom zmatku neváhal a ve snaze kovadlinu zachytit přepadl přes hranu komína a spadl po hlavě dovnitř i s ní. V tu chvíli se mu stalo osudným jeho záchranné lano, které ho zastavilo přesně v půli komína, a on tam zůstal zaklíněn.

Rozvířené saze mu pomalu braly dech a on, s rukama nataženýma před sebou, nemohl ani tam, ani zpět. Doufal, že přijde na návštěvu místní soused, pan Fiala, který jakmile vidí kouř z komína, přijde se vždy přesvědčit, zda to nejsou zloději. Ale nebyl kouř, nebyl ani pan Fiala. Pokoušel se křičet o pomoc, ale zoufalé volání končilo v kuchyni, v zavřené chalupě. Zcela vysílen a promrzlý na kost ztrácel vědomí a v myšlenkách se loučil se světem.

Toho dne se ale ještě z tohoto světa odebrat neměl, a tak se stalo, že přijel soused chalupář, který sem jel manželce úplně mimo plán pro nějaké věci. Jindy sem totiž touto dobou již nejezdí. Spatřil auto a chtěl si jít s tátou popovídat. Když vzal za kliku, viděl rozebraná kamna, všude byl cítit kouř a saze a otec nikde. Prošel se po dvoře a narazil na žebřík postavený na vrcholu pyramidy cihel. Povylezl na něj a všiml si lana vedoucího do komína. Lezl tedy dále, za lano zatahal a na jeho druhém konci našel pás a v něm polomrtvého tátu. Ten, když viděl, že pomoc je zde, sebral poslední síly a za pomoci souseda se z komína vyhrabal ven.

Když se dal u sousedů dohromady, poklidil v chalupě všudypřítomné saze, znovu nainstaloval kamna zvané „Petry“ a zatopil. Hurá! Kamna hořela a komín, který předtím protáhl vlastním tělem, měl tah jako nikdy předtím.

Máma sice nebyla ráda za to zničené městské oblečení, ale když nám doma táta líčil, co se mu stalo, bylo vidět, že je šťastná, že se nám vrátil domů živý. Rádi jsme byli všichni a můj otec si tímto připsal na účet další pokořené řemeslo, kominík!

PLAVČÍK

Můj otec je vůbec nejspokojenější, když může prchnout z civilizace a užívat si samoty někde v přírodě. Snad je to tím, že se tam cítí svobodněji a může ze sebe na chvíli sejmut svou masku velkoměstského chlapíka. V Praze takových možností mnoho není, a proto se vysloveně nabízí prostředí vesnické chalupy, která, byť jen kousek od Prahy, poskytuje té přírodě o poznání více. Z tohoto důvodu jsem i já s rodiči na chalupě trávil mnoho času, a to především o letních prázdninách.

Díky tomu, že jsem tam byl víc než doma, patřil jsem do party vesnických kluků a společně jsme zažívali různá klukovská dobrodružství. Naši vesnicí protéká řeka Ohře, a tak jsme samozřejmě toužili po tom, mít u břehu zaparkovaný vor a na něm podnikat pirátské výpravy. Všichni jsme dobře věděli, že kterýkoli z rodičů by nás s tím poslal k šípku, protože by měl strach, co se může na takovém voru stát, když tam bude banda šesti kluků. Všichni rodiče to také udělali. Všichni, až na mého tátu. Nápad se mu natolik zamlouval, že z našeho plánu postavit malý vor udělal ve vteřině obrovský projekt hodný stavby Titaniku a v hlavě se mu začal rodit plán.

Po několika týdnech, kdy se nic nedělo a my už dávno zapomněli, že jsme kdy chtěli vor, přišel otec domů a hrdě zahlásil: „Tak jsem sehnal ty duše!“ Nikdo netušil, o čem mluví, jen matka se s hrůzou v hlase zeptala, jaké že duše to má na mysli?

„No, na ten vor, co chtěli kluci!“ odpověděl bez váhání. Když jsme přijeli na chalupu, hned za vraty nás překvapil stoh dřevěných palet, ale když jsem se zeptal, na co jsou, táta mi se šibalským úsměvem odvětil, ať se nechám překvapit.

Druhý den ráno, když jsem se probudil, byl už otec dávno vzhůru a obrovským páčidlem rozebíral palety na jednotlivá prkna. Pobíhal po dvoře jen v trenkách a jeho potetované tělo plné jizev od nejrůznějších nehod bylo ještě místy bílé od indulony, kterou se mazal, aby se nespálil od slunce. Všechny rezavé hřebíky, které vytáhl při rozebírání palet, pečlivě hromadil v hrnci pro další použití. Prkna hobloval na hoblovce, na které si později uhobloval i své dva prsty, nikoho z nás k ničemu nepustil, nikomu nic nevysvětlil a tvářil se tajemně. Večer nás všechny svolal a ukázal nám své dílo.

Na dvoře před námi byla masivní dřevěná konstrukce, skládající se ze čtyř dílů o rozměrech dvakrát dva metry, která byla vespod spojena dvěma osmimetrovými trámky. Na předním a zadním dílu bylo uprostřed připevněno asi dvoumetrové veslo, které mělo sloužit k manévrování tohoto monstra na vodě. Přes dvě prostřední paluby se tyčil stan navlečený na dřevěné konstrukci, kam se pohodlně vešli tři lidé. Zadní paluba pak měla kromě vesla ještě další doplněk, a sice kovovou trojnožku, připevněnou k podlaze a v ní plechové, plovoucí ohniště.

Všichni jsme se zatajeným dechem prohlíželi jeho dílo, až se opět ozvala máma. Tichým hlasem poznamenala něco ve smyslu, že tahle obluda jen těžko poplave! „Na to máme přece ty duše!“

odpověděl otec a vytáhl jutový pytel plný duší od nákladních aut. Měl jich tam osm. „Tyhle duše nafoukneme a přivážeme, provázkem, jak jinak, k tomuhle voru. To bude v pohodě!“ řekl otec a začal pomalu uklízet náradí a zbytek rezavých hřebíků v hrnci, které samozřejmě na stavbu toho celého použil.

Následující týden začaly prázdniny a otec zahlásil, že se jede na vodu, na vor. Oběhl všechny sousedy a domluvil ostatním klukům povolení, že s námi mohou jet. Plán byl takový, že nás jeden ze sousedů odveze autem i s vorem několik kilometrů proti proudu řeky a my se po ní vrátíme za dva dny zpět k nám do vesnice. Otec, který jindy nezařídí ani běžné věci, vše dohodl a zorganizoval opravdu bravurně, a tak jsme již za několik hodin stáli s batohy, stohem dřevěných konstrukcí, ohništěm, otepí dřeva na topení, zásobami jídla na dva dny, obřími vesly, pytlem duší a klubkem provázků na palouku ve vesnici vzdálené od té naší asi dvacet kilometrů.

Všichni jsme se těšili na dobrodružství, ale namísto toho začaly galeje, protože každá konstrukce vážila pro nás, dvanáctileté kluky asi sto kilo a věci bylo opravdu hodně i na partu šesti kluků. Otec byl pravý organizátor, pobíhal zmateně kolem, přenášel věci z místa na místo a tím nám tu dřinu ještě o trochu ztěžoval. Nakonec jsme ale vše donesli na břeh řeky, který byl od palouku ještě asi dvě stě metrů, a začali se stavbou plavidla. Nafoukli jsme všechny duše, naskládali je na písčité břeh, na duše jsme položili všechny paluby a pracně je „sešili“ osmimetrovými trávky. Nasadili jsme i stan na konstrukci,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Postrach strážných andělů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.